

ŽE IN ŠE NE

Jožef Razinger

Nekaj ti želim sporočiti

Ne obljubljam ti romana. V tej knjigi ne boš našel ne trendovskega jezika ne visokega leposlovja. Ne poskušam postavljati spomenika sebi – tega mi kleše Bog in samo On ve, kaj bo pisalo na njem.

Prinašam ti nekaj svojega, del sebe: kar sem živel in doživel sam in s soljudmi. Naročeno mi je bilo, naj zapišem – da se proslavi Njegovo Ime, katerega velika dela sem videl. Zato želim paberkovati iz zakladnice svoje osebne zgodovine in tega, kar je priteklo iz Božjega Srca, saj je kljub ozkosti mojega razumevanja obrodilo bogate sadove. Pokazati želim na nitke Ljubezni, ki se vlečejo skozi leta mojega popotovanja po „solzni dolini“, ko nad seboj vseskozi čutim Božji prst. Takrat, ko se je že zdelo, da bom obstal na mestu, so se ovire nepričakovano odstranile, da sem naredil korak naprej.

S časovne oddaljenosti spoznavam, da nisem kar tako, brez pomena, vrezoval imena župnij na pastirski palici ...

Vse je dar, rosa Božjega, zastonjska ljubezen, ki se izliva v krhko posodo človeka, ki se zaveda, da je „mali nič“ (sveta Mala Mirjam). Na tem svetu smo vseskozi razpeti med že in še ne. Zato: če ti kaj ne bo izzvenelo v polno dojemljivost, dorečenost, jasnost, to poskušaj v tišini dopolniti sam in s svojim Bogom iz tega, kar o Njem že veš in kar o Njem spoznavaš. Verjamem, da boš čez čas tudi sam nabral dovolj snovi za knjigo.

MOJE KORENINE IN DROBCI Z MOJE POTI

Že pred drugo svetovno vojno se je oče zagledal v eno od deklet Goljeve kmetije na Ovsišah pri Podnartu in želel, da bi mu bila žena. Ko se je po vojni od partizanov vrnil kot član partije, mu je mama rekla: „Če ne izstopiš, grem po svoje!“

Ne vem, če je kdo v naši ljubi Sloveniji prej uvidel, kam se bo usmerila ideologija brezbožnega komunizma, kot moja mama.

Oče je izstopil. Prihajala so pisma, vabili so ga nazaj, a brez uspeha. On ni bil „velika riba“, zato oblast na njem ni uporabila metod zastraševanja in mučenja kot pri mnogih.

Z mamo sta dom ustvarila na pobočju mogočne gore Dobrča, na sončni strani Karavank, v vasi Paloviče. Ta je od Tržiča oddaljena sedem kilometrov, malo manj od Marije Pomagaj na Brezjah in prav toliko od Begunj na Gorenjskem. V času mojega rojstva ni premogla več kot 17 hiš. Rojen sem bil, kot je bilo takrat običajno, doma. Spomin mi seže do dogodka februarja 1952, ko so prišli v našo hišo vaščani z vrvmi in z gospodarskega poslopja, ki je bilo v sklopu hiše, „rezali“ sneg, da položna streha ne bi klonila pod njegovo težo.

Ko sonce v prvem delu leta pridobiva na moči, se snežna odeja v vaseh pod vznožjem Dobrče hitro tanjša, zato so te vasi dobile vzdevek gorenjska Vipava.

Vseskozi smo bili v denarni stiski. Očetova plača ni bila velika, mama pa ni hodila v službo. Šele zdaj razumem očeta, ki je bil na Danskem v nemški vojski, po njej pa od enajstega septembra 1943 v naši opevani in vedno zmagoviti. Doživljal

je nesmiselnost sovraštva, posledice nemškega stroja in partizanskega osvobodilnega plesa. Ko so ga želeli nagraditi z višjim činom, je zamenjal odred. Šele proti koncu življenja so mu kdaj ušle besede o trpljenju, prestanem med vojno. Vojaki skoraj tri mesece niso jedli kruha, ko pa so jim podarili trdo skorjo, so jo namakali v toplo vodo, da so vsaj malo potolažili želodec. Nikoli se ni ponašal z zaslugami, po vojni ni iskal denarne koristi. Ni se trkal po prsih, da je veliko pripomogel k osvoboditvi izpod tujega jarma.

Otroci takrat nismo vedeli, kaj pomeni reči ne ideologiji, ki se jo je častilo po božje. To te je takrat lahko stalo glave. Brez skrbi smo se igrali z očetovimi medaljami, ki jih je prejel za hrabrost.

Majhno posestvo je težko preživljalo vse člane družine. Kardar je bila letina sadja dobra, smo ga vozili prodajat celo na Jesenice.

V šoli mi je kar naprej nekaj škripalo. Če me je učil učitelj, takrat še tovariš, sem imel pred njim neobičajen strah – strah pred avtoriteto. Mogoče zaradi dogodka, ko sva šla nekega dne z bratrancem, ki je bil na obisku, mimo šole in živahno kramljala. Najin pogovor je slišal učitelj in mi kasneje to gostobesednost zaradi moje siceršnje molčečnosti pri pouku očital. Bolje je bilo, ko me je poučevala učiteljica – takrat sem se počutil „nad vodo“.

Po osnovni šoli sem oddal prošnjo za sprejem v malo semenišče v Pazinu. Na poti tja sem med molitvijo v kupeju klečal, saj smo doma rožni venec vedno molili kleče. Seveda sem bil deležen začudenih pogledov drugih potnikov, a takrat sem

prvič začutil, da je moja pot drugačna, da se ne želim prilagajati svetu, ampak vztrajati kot osamelec na gori.

Takrat smo bili v družini trije otroci ...

Za velikonočne praznike sem v tistem šolskem letu prišel prvič domov. Prvi pogled se je ustavil na košari z dojenčkom, mojo najmlajšo sestro. Zelo me je prizadelo, da o mamini nosečnosti nisem nič vedel. Mami sem ob vrnitvi v Pazin napisal očitajoče pismo. Tega mi je še danes žal, saj je zmogla le odgovor: „Strah me je bilo.“ Še danes ne razumem, česa jo je bilo strah.

V dijaških letih sem ves čas čutil posebno Božje varstvo, čeprav je bila pot tudi vijugava, šegava in polna prigod.

Vsako leto smo imeli zdravstveni pregled. Na enem izmed njih je zdravnica vprašala sošolca, zakaj ima na kolenih tako trdo, zgrbančeno kožo. Ker si ni upal povedati, da moli na kolenih, je rekel, da je nogometni vratar. Podarila mu je le prizanesljiv nasmeh.

Ko sva z nekim Albancem, ki tako kot jaz še ni dobro znal hrvaščine, molila rožni venec, je pri tretji desetki žalostnega dela rekel: „Kako so Isusa na maslinskoj gori lovili.“ (Ko so Jezusa na Oljski gori lovili.) Seveda je bilo konec molitve, ker nisva mogla biti več zbrana.

Med počitnicami, ki sem jih preživel doma, me je najbolj krepilo delo in mesečna spoved. To lepo in zdravilno navado ohranjam še vedno.

Po maturi je prišel čas služenja domovini. Najprej v srbskem Čačku, nato v makedonskem Kičevu, kamor so preselili našo enoto.

Kazalo

Nekaj ti želim sporočiti	5
MOJE KORENINE IN DROBCI Z MOJE POTI	7
Duhovnik na preizkušnji	18
ČLOVEKOVO ŽIVLJENJE NA ZEMLJI.	25
Očetovi darovi	25
Poslušnost pravemu Duhu	25
Duhovništvo	29
Preroštvo	32
Molitev v jezikih	35
Uslišanja	37
Odpuščanje	39
Darovi, ki niso Božji	45
Grehi – stranpoti življenja	46
Lakomnost, skopušstvo, prevarantstvo	
– malikovanje denarja	46
Odkvisnosti – malikovanje užitkov,	
ki so v nasprotju z Božjo voljo	49
Samoodreševanje, delovanje iz svojih moči	
– malikovanje človeka	51
Sodbe	56
Klicanje duhov	59
Vpliv hudih duhov	60
Notranje rane	63

V ZAČETKU PA NI BILO TAKO	67
Onstran tega sveta je še življenje	69
Duše prosijo za molitev in odpuščanje.	69
Duhovi nagajajo.	74
MEDŽUGORJE	77
Nepozabno prvo srečanje.	77
Še nekaj spominov.	78
Stalni diakon France Špelič v Medžugorju	80
KUREŠČEK	81
ALOJZIJ GROZDE.	83
FRANCE ŠPELIČ	84
PRIGODE ZA NASMEH.	87
NAPREJ	91
O avtorju in knjigi	95